

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/49/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716209385
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Mojš
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6716209385.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Mojša a sudcov JUDr. Ivica Hanuskovej a Mgr. Štefana Baláža, v spore žalobcu v rade 1. K. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z., R. XXX a žalobkyne v rade 2. Q. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z., R. XXX, obaja zastúpení JUDr. Jánom Krnáčom, advokátom, advokátska kancelária vo Zvolene, Námestie SNP 70/36, proti žalovanému L. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., E. M. G. XXXX/XX, zastúpenému JUDr. Jánom Vinarčíkom, advokátom, advokátska kancelária v Banskej Bystrici, Stavebná 1, za účasti intervenienta na strane žalovaného KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, zastúpeného advokátom JUDr. Baltazárom Mucskom, advokátska kancelária v Bratislave, Vajnorská 55, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie intervenienta na strane žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, č. k. 10C/170/2016-277 zo dňa 12. 09. 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v rade 1. sumu 10.000 EUR a žalobkyňi v rade 2. sumu 12.000 EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výroky I. a II.) a ktorým priznal žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy (výroky IV. a V.) potvrdzuje.

II. Intervenient na strane žalovaného je povinný nahradiť žalobcom v rade 1. a 2. trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

III. Vo zvyšku zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 10.000 EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a zaplatiť žalobkyňi v 2. rade sumu 12.000 EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku (II. výrok). V prevyšujúcej časti žalobu žalobcov v rade 1. a 2. zamietol (III. výrok)

2.1. Žalobcovia odôvodňovali žalobu tým, že ich syn utrpel smrteľné zranenia pri dopravnej nehode, za ktorú bol žalovaný, čím bolo narušené ich právo na naplnenie vzťahu rodičov a dieťaťa. Žalobca v 1. rade uviedol, že jeho nebohý syn bol zamestnaný ako policajt na dopravnom inšpektoráte a v ten deň išiel do služby. Jeho syn býval asi tri roky v rodinnom dome v obci C., vzdialenosť medzi ich bydliskami bola 2-3 km, dovtedy býval aj s priateľkou v rodinnom dome žalobcov. Syn s priateľkou žili spolu asi 6 rokov, plánovali svadbu. Žalobkyňa v 2. rade uviedla, že syn jej vždy dodával energiu, ešte aj tri hodiny pred nehodou. Veľmi jej chýba, nepripúšťa si, že zomrel, len odišiel. V podstate žije zo spomienok na neho. Vybavuje si synovu mimiku, ako sa smial, ako pomáhal, ako ich podporoval a hovoril, že im vynahradí krásne detstvo, ktoré mu dali. Keď robila v B., tak jej denne volal. Aj vďaka nemu to všetko zvládala. Teraz ju naopak všetko zloží, všetko jej ho pripomína a zo všetkého sa rozcitlivie. Nevie uvariť obľúbené

jedlá, veci robí mechanicky, doteraz užíva lieky na depresiu. Pamätala si, ako jej syn povedal, že mu v práci prideliili motorku a potom si aj nejakú kúpil. Sama je vodička a vie, že sa to môže stať každému, ale čakala prednosť, keďže nemôže vedieť, ako ten oproti ide rýchlo.

2.2. Výšku nemajetkovej ujmy každý zo žalobcov uplatňoval v sume 20.000 EUR, ktorá však nezodpovedá strate, ktorú utrpeli. Žalobcovia nespochybňovali, že motocyklista išiel rýchlejšie, ako mal a že jeho konanie by mohlo byť vyhodnotené ako priestupok. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy už na túto skutočnosť prihliadli. Príčinou dopravnej nehody však bolo nedanie prednosti v jazde na strane žalovaného.

3. Žalovaný uviedol, že sa necíti byť vinným, hoci ho to, veľmi mrzí. Hneď ako sa to stalo, vystúpil z vozidla a začal s oživovaním, potom mu bolo zle, mal problém sa s touto udalosťou vyrovnáť, navštívil aj psychiatricku. V čase nehody mal vodičský preukaz asi mesiac. Vozidlo, na ktorom jazdil v čase nehody, mal požičané od suseda. Jazdil s ním celý mesiac, na týždňovky do E. aj na dovolenku. Právny zástupca žalovaného viedol, že pri výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa špecifikujú dve kritériá a to závažnosť následku a okolnosti, za ktorých k udalosti došlo. Žalovaný bol v trestnom konaní najskôr spod obžaloby oslobodený, a uznaný za vinného bol až po vyhodnotení, že nedostatočne predpokladal možnosť závažného porušenia dopravných predpisov iným účastníkom cestnej premávky. Súhlasil s vyjadrením intervenienta, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy treba posúdiť v súvislosti s príčinou dopravnej nehody, od ktorej sa nárok odvodzuje, lebo v rámci trestného konania bola ako technická príčina dopravnej nehody vyhodnotená nesprávna technika jazdy motocyklistu, ktorý prekročil maximálnu povolenú rýchlosť.

4. Intervenient na strane žalovaného tvrdil, že žalovaný nárok nemožno priznať, keďže základnou technickou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy motocyklistu, prekročením rýchlosti o 30 km/hod. Až druhotnou príčinou bolo nedanie prednosti v jazde zo strany žalovaného Na strane motocyklistu došlo k porušeniu dopravných predpisov i generálnej prevencie vzniku škody.

5.1. Okresný súd zistil, že žalobcovia v rade 1. a 2. sú rodičmi N.. I. R., nar. XX. XX. XXXX, ktorý utrpel smrteľné zranenia pri dopravnej nehode, za ktorú bol žalovaný L. B. uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 05. 12. 2016 sp. zn. 5T/94/2015-584 (ďalej tiež „trestá vec žalovaného“) na tom skutkovom základe, že dňa 02. 08. 2013 v čase o 18.25 hod. mimo obce, na ceste Q./XXXXXX, kde je povolená maximálna rýchlosť jazdy 60 km/hod. viedol ako vodič motorového vozidla tov. zn. G. X. ev. č.: P jazdiaci v smere od P. na obec V. pri odbočovaní vľavo na vedľajšiu cestnú komunikáciu na miesto zvané „E. K.“, v rýchlosti vozidla v momente rozpoznateľnosti odbočovacieho manévru cca 31 km/hod. nedal prednosť v jazde motocyklistovi I. R., ktorý v opačnom smere, teda od V. do P. jazdil na motocykli tov. zn. C. S., ev. č.: Z rýchlosťou XX-XX km/hod. v čase začiatku jeho reakcie na odbočujúce vozidlo vo vzdialenosti 37 - 41 m a došlo k vzájomnej zrážke, pri ktorej motocyklista utrpel smrteľné zranenie. Žalovaný tým spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona a za to bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 18 mesiacov. Súd poškodených s nárokom na náhradu škody odkázal na občianskoprávne konanie, pretože vzhľadom na spoluzavinenie motocyklistu N.. I. R. bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie.

5.2. Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol o odvolaniach okresného prokurátora a poškodeného K. R. rozsudkom zo dňa 26. 04. 2017, sp. zn. 3To/30/2017, ktorým zamietol odvolanie poškodeného K. R. a výrok o náhrade škody ponechal nedotknutý. Zároveň zrušil výrok o treste a odsúdil žalovaného na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov s určením skúšobnej lehoty vo výmere 18 mesiacov a tiež uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 1 rok.

5.3. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia v trestnom konaní žalovaného vyplýva, že technickou príčinou dopravnej nehody v prípade, ak žalovaný mal povinnosť predpokladať pohyb vozidiel po hlavnej ceste rýchlosťou výrazne vyššou (86-97 km/hod.), ako je pre daný úsek povolená (60km/hod.), bola nesprávna technika jazdy žalovaného z dôvodu nedania prednosti v jazde a nesprávna technika jazdy vodiča motocykla, ktorý jazdil rýchlosťou vyššou ako je maximálne povolená rýchlosť. V prípade, ak žalovaný nemal povinnosť predpokladať pohyb vozidiel po hlavnej ceste rýchlosťou výrazne vyššou (86-97 km/hod.), ako je pre daný úsek povolená (60 km/hod.), potom technickou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy vodiča motocykla. Z výsluchu znalca I. R. na hlavnom pojednávaní v trestnej veci žalovaného vyplynulo, že pri rýchlosti, akou sa motocyklista pohyboval, by žalovaný nehode zabránil len tak, že by neodbočoval, a odbočil až po prejdení motocyklistu.

6. Dcéra žalobcov N.. V. R. vypovedala, že hoci jej matka (žalobkyňa v rade 2.) prišla o oboch rodičov aj súrodencov a otec (žalobca v 1. rade) o oboch rodičov, a čokoľvek sa stalo, trvalo niekedy dlhšie, niekedy kratšiu dobu, ale po čase začali normálne fungovať. Až posudzovaná nehoda syna zmenila ich život. Boli so synom úzko prepojení, chodili spolu na dovolenky, trávili spolu voľný čas, spolu robili okolo domu, kde bývali, preto je tam stále veľa spomienok. Nehoda sa stala v piatok, svedkyňa bola v E.. Otec jej volal, že I. nehodu neprežil. V čase nehody mal 29 rokov a rodičia mali zato, že im syn výchovu, ktorú mu dali, začne vracieť. Matka sa zosypala, nebola schopná ovládať svoje telo. Obaja rodičia sa teraz musia spoliehať len na seba, sú na plnom invalidnom dôchodku s psychiatrickou diagnózou, pretože neboli schopní v rámci práce fungovať.

7.1. Okresný súd vychádzal z toho, že základ nároku bol preukázaný v trestnom konaní, z ktorého vychádzal v tom, že žalovaný spáchal prečin usmrtenia, ktorý je nedbanlivostným trestným činom žalovaného a ktorým zasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobcov, práva na rodinný život. Tento zásah založil právo žalobcov domáhať sa ochrany osobnosti voči žalovanému. Žalobcovia náhle a nepredvídateľne prišli o syna, ktorý zomrel vo veku 29 rokov. Vzájomný vzťah žalobcov a ich syna bol na veľmi dobrej úrovni a hoci už nežili v spoločnej domácnosti, boli v dennodennom kontakte. Syn im poskytoval potrebnú pomoc, tvorili fungujúce rodinné spoločenstvo, mali vytvorené silné citové väzby, ako rodičia boli na syna hrdí. Smrťou syna sa žalobcom úplne zmenil život, stratili zmysel, lebo stratili možnosť viesť so synom rodinný život, boli ochudobnení o vzájomný vzťah rodiča a dieťaťa, o starostlivosť, ktorú očakávali zo synovej strany. Traumatizujúca udalosť mala vplyv na zdravotný stav žalobcov, ktorí doteraz trpia depresiami a užívajú medikamentóznú liečbu.

7.2. Okresný súd prihliadol na závažnosť vzniknutej ujmy, ktorá je trvalá a tento stav je nezvratný a nenapraviteľný, preto mal preukázaný aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobcom bola spôsobená ujma narušením rodinných vzťahov ako dôsledok neoprávneného zásahu do práva na ich súkromný a rodinný život.

7.3. Okresný súd prihliadol na okolnosti, za ktorých k vzniku nemajetkovej ujmy došlo a ktoré vyplývali z rozsudku v trestnej veci žalovaného, v ktorom bolo jednoznačne konštatované, že príčinou dopravnej nehody bol jednak nesprávny manéver žalovaného ako vodiča, ktorý odbočoval vľavo a bol povinný dať prednosť v jazde protiidúcim motorovým vozidlám. Avšak zároveň bola príčinou dopravnej nehody bolo aj prekročenie povolenej rýchlosti N.. I. R., ktorý porušil ako vodič povinnosť prispôbiť rýchlosť jazdy svojím schopnostiam, vlastnostiam vozidla, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Zavinenie na dopravnej nehode mali obaja účastníci, lebo vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad. Skutočnosť, že zo strany syna žalobcov bola prekročená maximálna povolená rýchlosť o približne 30 km/hod. mala jednoznačne vplyv na rozhodnutie žalovaného uskutočniť odbočovací manéver v situácii, kedy je veľmi komplikované predvídať o koľko iný účastník cestnej premávky, ktorý má prednosť v jazde, prekročí najvyššiu povolenú rýchlosť a teda kedy je ešte možné odbočovací manéver uskutočniť. Na strane motocyklistu nešlo iba o mierne prekročenie rýchlosti. Vzhľadom na tieto okolnosti určil mieru spoluzavinenia žalovaného a syna žalobcov v rovnakom pomere. Prihliadol aj na to, že žalovaný túto situáciu ťažko znášal, po nehode navštívil psychiatricku, pociťoval ľútosť. Na základe uvedených úvah okresný súd priznal žalobcovi v rade 1. nemajetkovú ujmu v sume 10.000 EUR a žalobkyňi v 2. rade, u ktorej sa súdu javilo intenzívnejšie prežívanie a pociťovanie ujmy priznal nemajetkovú ujmu v sume 12.000 EUR. Pokiaľ žalobcovia požadovali vyššiu peňažnú náhradu, na základe vyššie uvedených dôvodov ich žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

8. Na právne zdôvodnenie okresný súd uviedol § 11, § 13 ods. 1 až ods. 3, § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobcovi v 1. rade a žalobkyňi v 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy (výroky IV. a V.) podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP, čo okresný súd odôvodnil tým, že žalobca pri uplatnení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nemohli predvídať úvahy súdu, ktorými sa pri rozhodovaní a priznaní nároku riadil. Výška priznaného plnenia závisela výlučne od úvahy súdu, ktorý prihliada na okolnosti prípadu. Z tých istých dôvodov okresný súd nepriznal intervenientovi náhradu trov konania voči žalobcom (VI. výrok).

9.1. Proti rozsudku podal včas odvolanie intervenient, ktorý podal odvolanie proti výrokom I., II., ktorými okresný súd priznal žalobcom nemajetkovú ujmu v peniazoch, aj proti výrokom IV., V. a VI., ktorými okresný súd rozhodol o náhrade trov konania. Namietal, že okresný súd dospel k nesprávnym právnym záverom a výška priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch je značne neprimeraná k okolnostiam škodovej udalosti, za akých k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov došlo. Namietal,

že spoluvina poškodeného nebola dostatočne vyjadrená pri moderovaní výšky uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zopakoval, že v trestnom konaní bolo v znaleckom posudku vyjadrené, že technickou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy motocyklistu, ktorý prekročil rýchlosť o 30 km/hod. a až druhou príčinou bolo nedanie prednosti v jazde zo strany žalovaného. Ďalej bolo v znaleckom posudku konštatované, že pokiaľ by sa zosnulý pohyboval maximálnou povolenou rýchlosťou pre daný úsek komunikácie, k nehode by nedošlo. Zistené prekročením rýchlosti je zásadným porušením pravidiel cestnej premávky aj generálnej prevenčnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka a dôvodom, pre ktorý nie je možné žalobcom v rade 1. a 2. nemajetkovú ujmu v peniazoch priznať. Prejednanie veci a odsúdenie žalovaného v trestnom konaní sú postačujúcim zadostučinením. Intervenient nesúhlasí so záverom okresného súdu, ktorý určil mieru spoluzavinenia za nehodu v rovnakom pomere, lebo primárnou príčinou vzniku škodovej udalosti bolo prekročenie rýchlosti a za týchto okolností žalovaný nemôže niesť takú mieru zavinenia za jej vznik. Navrhol rozhodnutie súdu prevej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania.

9.2. V replike na vyjadrenie žalobcov k odvolaniu intervenient uviedol, že tvrdenia žalobcov o tom, že základnou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy žalovaného boli účelové a zopakoval, že primárnou príčinou bolo značné prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti zo strany zosnulého. Je irelevantné, že toto prekročenie rýchlosti by mohlo byť klasifikované len ako priestupok, lebo primárne práve zosnulý vyvolal kolíziu svojou rýchlou jazdou. Odsúdenie žalovaného v trestnom konaní neznamena, že jedine žalovaný je zodpovedný za vznik dopravnej nehody. Za vznik kolíznej situácie nesie zodpovednosť zosnulý a z toho dôvodu zotrval na tom, aby súd žalobu zamietol.

10. Žalobcovia v rade 1. a 2. v spoločnom vyjadrení uviedli, že v odvolaní sa reprodujú účelové a zavádzajúce tvrdenia, spočívajúce v spochybňovaní trestnoprávnej a občianskoprávnej zodpovednosti žalovaného. Boli preukázané všetky podmienky pre vyvodenie zodpovednosti žalovaného z dôvodu jeho protiprávneho konania v podobe trestného činu usmrtenia, existencia nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a následkom. Žalobcovia preukázali, že v prípade správneho odbočovacieho manévru žalovaného ku kolízii nemuselo dôjsť. Žalobcovia ako rodičia so zosnulým synom mali a udržiavali mimoriadne úzky, hlboký a otvorený vzťah plný lásky, citu a porozumenia, tento vzťah bol naplnený vzájomnou pomocou a boli si vo všetkom vzájomnou oporou a zdrojom inšpirácie do budúcnosti, ktorá bola smrťou syna stratená. Táto strana prišla náhle, neočakávane, vyvolala u žalobcov obrovskú traumu a bolesť s ktorou sa nevyrovnali. Zásah do práva žalobcov na naplnenie a prežívanie vzťahu rodiča a dieťaťa bol tak zásadný, že odsúdenie žalovaného v trestnom konaní nie je možné považovať za zadostučinenie. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil a priznal im náhradu trov odvolacieho konania.

11. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contr. CSP) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil, pretože je v napadnutých výrokoch vecne správne.

12. Podľa § 360 ods. 1 CSP odvolanie môže podať intervenient, ak tvorí so stranou podľa § 359 nerozlučné spoločenstvo podľa § 77.

Podľa § 84 CSP, ak z osobitného predpisu vyplýva, že rozsudok je pre intervenienta záväzný, tvoria intervenient spolu so stranou, na ktorej vystupuje, nerozlučné spoločenstvo podľa § 77.

13.1. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na závere, že žalovaný nesie spoluzodpovednosť za dopravnú nehodu, pri ktorej bol usmrtený syn žalobcov, čím došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcov, strate práva na rodinný život a vzniku nemajetkovej ujmy, na ktorú majú nárok podľa § 13 Občianskeho zákonníka. V konaní nebolo spochybnené, že došlo k nezvratnému zásahu do fungujúceho rodinného spoločenstva, v ktorom mali žalobcovia s nebohým synom vytvorené silné citové väzby, ako rodičia boli na syna hrdí. Smrťou syna sa žalobcom úplne zmenil život, lebo stratili možnosť viesť so synom rodinný život, boli ochudobnení o vzájomný vzťah, o starostlivosť, ktorú očakávali zo synovej strany. Traumatizujúca udalosť mala preukázaný vplyv na zdravotný stav žalobcov, ktorí trpia depresiami.

13.2. Pri úvahe o výške náhrady v peňažnom vyjadrení okresný súd vychádzal z toho, že zavinenie na dopravnej nehode mali žalovaný aj zosnulý syn žalobcov, lebo ako vodiči mali jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby každý z nich bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad. Okresný súd prihliadol na obranu žalovaného, lebo vychádzal z toho, že príčinou dopravnej nehody a teda

aj následkov s ňou spojených v podobe nemajetkovej ujmy žalobcov, bolo aj prekročenie povolenej rýchlosti Mgr. I. R.. Vzhľadom na tieto okolnosti určil pre potreby konania o náhradu nemajetkovej ujmy mieru spoluzavinenia žalovaného a syna žalobcov v rovnakom pomere.

14.1. Odvolanie intervenienta na strane žalovaného nebolo dôvodné. Okresný súd prihliadol na spoluzavinenie v rovnakom pomere (t. j. 50 : 50, resp. 1 : 1), čo ale neznamená, že výsledkom rovnakej miery spoluzavinenia v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy je vzájomná konzumácia nárokov žalobcov a žalovaného. Žalovaný škodca nemôže uplatniť voči žalobcom rovnaký právny nárok (náhradu) a súčasne žalobcom nemožno pričítať podiel na okolnostiach, za ktorých ku škodovej udalosti došlo spoluzavinením žalovaného.

14.2. Odvolací súd dodáva, že trestnoprávna zodpovednosť žalovaného bola vyjadrená v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku, v ktorej sa uvádza, že viedol ako vodič motorové vozidlo tov. zn. G. X. ev. č.: P jazdiaci v smere od P. na obec V. pri odbočovaní vľavo na vedľajšiu cestnú komunikáciu na miesto zvané „E. K.“, v rýchlosti vozidla v momente rozpoznateľnosti jeho odbočovacieho manévru cca 31 km/hod., čím je vyjadrené objektívne hľadisko, dôležité z hľadiska vyvodenia zodpovednosti a nedal prednosť v jazde motocyklistovi I. R., ktorý v opačnom smere, teda od V. do P. jazdil na motocykli tov. zn. C. S., ev. č.: Z rýchlosťou XX-XX km/hod. v čase začiatku jeho reakcie na odbočujúce vozidlo vo vzdialenosti XX - XX m, čím je vyjadrené subjektívne hľadisko vodiča, dôležité z hľadiska spoluzavinenia oboch vodičov.

15.1. Žalobcovia preukázali spoluzodpovednosť žalovaného za narušenie rodinných vzťahov so synom, strate práva na ich súkromný a rodinný život žalobcov a ich syna, v dôsledku neoprávneného zásahu žalovaného, ktorý vyplynul z jeho trestnoprávnej zodpovednosti, vyjadrenej v odsudzujúcom rozsudku. Odvolací súd nemá pochybnosti o základe nároku, ktorý bol odvolaním popretý ani o priznanej výške náhrady nemajetkovej ujmy v peňažnom vyjadrení. Okresný súd správne posudzoval nemajetkovú ujmu na strane každého so žalobcov a prihliadol na spoluzavinenie, čím bolo odôvodnené čiastočné zamietnutie žaloby.

15.2. Nárok predstavuje jednorazovú náhradu (nejde o rentu), preto sú pre jeho posúdenie rozhodujúce skutočnosti, ktoré sa viažu k momentu vzniku ujmy a teda straty práva na vzájomný aktívny rodinný život a vzťah žalobcov a ich syna, ktorý bol v dôsledku dopravnej nehody a okolností za ktorých k nej došlo, násilne, neočakávane a nenávratne prerušený a ukončený. Okresný súd nemajetkovú ujmu každého žalobcu posúdil individuálne. Mal preukázané, že žalobkyňa pociťovala stratu syna intenzívnejšie a priznaj jej vyššiu peňažnú náhradu.

16. Pokiaľ intervenient na strane žalovaného a žalovaný tvrdili, že na strane motocyklistu došlo k porušeniu generálnej prevencie vzniku škody, odvolací súd uvádza, že rovnaké objektívne kritérium prevenčnej povinnosti predchádzania vzniku škody sa vzťahuje aj na žalovaného škodcu a to z toho dôvodu, že bol aktívnym účastníkom cestnej premávky rovnako ako protiidúci motocyklista. Zjavne neprimeraná rýchlosť jazdy motocyklistu nezabavuje druhého účastníka cestnej premávky, ktorý môže byť riskantnou jazdou iného dotknutý, spoliehať sa na to, že ku škode nedôjde, prípadne, že iba využil právo v jazde, podľa platných pravidiel cestnej premávky.

17. Okresný súd dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, že žalobcovia preukázali nemajetkovú ujmu, ktorej výšku odôvodnil vlastnou za náklade individuálne posúdených okolností danej veci a z toho dôvodu odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil. Potvrdil aj súvisiace výroky o povinnosti žalovaného nahradiť žalobcom podľa § 255 ods. 1 CSP trovy konania z prisúdenej sumy.

18. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. V odvolacom konaní boli úspešní žalobcovia, ktorým vznikli trovy právneho zastúpenia podaním vyjadrenia k odvolaniu, preto odvolací súd rozhodol o povinnosti a na strane žalovaného nahradiť žalobcom v rade 1. a 2. trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, s tým, že v zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

19. Rozhodnutie bol v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie bol v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).